

ÉBREDÉS

Dévényi Erika

Kiált egy hang, a magas fellegekben
Szinte csak egy rezdülés egy pillanatnyi csendben
Halkan szól, füleknek nem is hallható
A szívek érzéke csak, mivel fogható
Menni kell, sietni, hisz szólít ez a hang
Mely szelíden hív, lágyan simogat

A kétkezi munkás eldobja szerszámát
A karmester leteszi vezénylő pálcáját
Az alkotó is felejtí anyagát
A tudóst sem érdekli többé már a nagyság
Senki sem ad, vesz, nem kell semmit tenni
Csak menni kell, menni, a hívó szóra menni

Az emberek felkelnek, gyorsan felöltöznek
Semmi más csak lepel, mit magukra vesznek
Kitárják ajtajuk, a hangot keresve
Mindenki elindul, a hívó szót követve
Ki erre, ki arra gondolja a hangot
S csak halad, nem nézve már a sokaságot

A nagy kavarodás szinte káosz is lehetne
Hiszen senkinek sem egyforma az élte
Kinek balra, kinek jobbra visz az útja
Van ki hamarabb, van ki később ér oda
És soha nem is tudjuk, mikor elindulunk
Hogy hol van az a pont, ahol meg kell állnunk

De ez a hívó szó most valami más
Egy pontra irányítja a sok elágazást
Egy léptékkal lépteti az embertömeget
Hogy az adott helyre egyszerre érjenek
S ott azon a szent helyen csendben, alázatban
Széttekinthetünk az emberfolyamban

Leplük most már nemcsak testüket fedi
Hanem összes bűnüket leleplezi
Az égből esőként hull le a szentlélek
Elönti a megtisztult emberi lelket
Hófehérsége a lepelre villan át
Lemosva róla a hosszú út porát

S akkor ott, ahol megérint a végtelen
Ahol alul marad minden értelem
Ahol látod barátod és ellenségedet
Amint karöltve nézik az eget
Ott, ahol nincs többé bőrszín és vagyon
Nincs győztes, vesztes és nincs hatalom

Csak emberek vannak, tiszta emberek
Kik csodálják egyként dobbanó szívüket
A szeretet szóval szól, hisz egy nyelvet beszélnek
Sosem ismert emberek is testvérek lesznek
Nem látsz mást az embertömegben
Csak Isten gyermekeit fehér lepelben